

Vitazstvo Srdca

MÁRIA, MOJA MATKA

Rodina Panny Márie

2020 (III) / č. 134

*„Mária je naša Matka, ona je Matka všetkých národov,
Matka každého jedného z nás.“*

Pápež František 12. decembra 2019

Ála, tvoja Matka

*V tomto apokalyptickom čase potrebujeme našu nebeskú Matku – ženu z Apokalypsy – viac ako doteraz. Pred vyše 60 rokmi, 31. mája 1955, povzbudila celé ľudstvo Žena a Matka všetkých národov v posolstvách z Amsterdamu:
„Svet si už nevie rady. No tak, národy, dôverujte vašej Matke, ktorá predsa nikdy neopustila svoje deti!“*

Keď pred 2000 rokmi zveril Ježiš žene pod krížom Jána, učeníka, ktorého miloval, zveril jej v ňom celé ľudstvo. So svojim Synom vytrpela pre všetkých ľudí všetkých čias milosti vykúpenia, a tak sa osobne stala pre každého jedného z nás Matkou, Prostrednicou milostí a Orodovnicou. Predovšetkým však pod krížom porazila satana svojim utrpením z lásky v zjednotení so svojim Synom ako tá, ktorá podľa prislúbenia „hadovi rozšliape hlavu“. Preto sa musíme v tomto celosvetovom duchovnom boji, v ktorom sa nachádzame, úplne zasvätiť Panne Márii. Teraz, keď nás svetové problémy celkom presahujú, nenachádzame riešenie a cítime sa často bezradní a bezmocní. A práve v tejto situácii nám nebeský Otec dáva v mimoriadnej miere pocítiť svoju lásku a starostlivosť cez Pannu Máriu. Nech nám príklady v tomto vydaní Víťazstva Srdca pomôžu, aby sme sa s bezhraničnou dôverou obracali na našu nebeskú Matku a prosili ju o pomoc vo všetkých životných situáciách. V tom nám určite budú nápomocné i krátke strelné modlitby, ktorými sa môžeme na túto obdivuhodnú Matku obracať; ako napr. známe zvolanie: „So svojim milým Synom požehnaj nás, Panna Mária.“ Túto krátku modlitbu v roku 1542 darovala sama Panna Mária dominikánke Kataríne de Ricci. Stigmatizovaná mystička z Florencie sa so spolusestrami ráno o tretej modlievala matutínium (pôvodne prvá modlitba oficiá, dnes v liturgii hodín známa ako posvätné čítanie). V tej dobe sa táto modlitba vždy ukončila prvou časťou modlitby Zdravas', Mária. Takéto náhle zakončenie bolo pre sestry skôr rušivé, veď sa vnútorne svojou vrúcnu láskou chceli rozlúčiť s Pannou Máriou. Toto však skôr budilo dojem, akoby boli rady, že sa matutínium konečne skončilo. Počas modlitby sa priorke Kataríne zjavila Panna Mária a prosila ju, aby si so sestrami pri tomto poslednom Zdravase navykli pokľaknúť a svoju nebeskú Matku prosiť o požehnanie. Tá, ktorá viedla modlitbu, to mala urobiť slovami: „Nos cum prole pia“ a ostatní mali odpovedať: „Benedicat Virgo Maria.“ Osvojme si i my túto prosbu o požehnanie a modlievajme sa ju nielen za nás a naše rodiny, ale aj v zastúpení za celý svet: „So svojim milým Synom požehnaj nás, Panna Mária.“

Robím to, čo ty robiť nechceš!

Františka Xaveria Cabrini (1850 – 1917) z Lombardie je nazývaná svätou Talianov v Amerike. Toto krehké, neustále choré dievča už od malička nieslo v srdci horúcu túžbu stať sa misionárkou v Číne. Preto neskôr ako mladá, vynikajúca učiteľka a katechétka založila Kongregáciu misionárov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Pápež Lev XIII. ju však v marci 1889 celkom nečakane nasmeroval na inú cestu: „*Nie na východ, dcéra moja, ale na západ,*“ povedal. „*Tvojou Čínou je Amerika ... tam je veľa Talianov, ktorí potrebujú pomoc.*“ A Františka, ktorej lekári pre ochorenie pľúc dávali už len dva mesiace života, okamžite poslúchla. Ešte na konci toho istého mesiaca sa ako 38-ročná spolu so šiestimi spolusestrami doplavila do New Yorku.

Tým sa začalo jej búrlivé misijné dobrodružstvo plné cestovania, ktoré matka Cabrini podnikala po celých 28 rokov až do svojej smrti – pešo a na koni cez Andy, vlakom a 24-krát loďou cez Atlantik.

Od samých počiatkov pôsobenia v Amerike zažívala táto mladá zakladateľka rehole tragický osud svojich krajanov na vlastnej koži. Milióny talianskych vysťahovalcov žili v polutovaniahodných podmienkach a morálnej biede. V nevedomosti a nikým nechránení boli často vydaní napospas vykorisťovateľom. Každé mesto malo svoje zasnávané, špinavé Little Italy (Malé Taliansko), kde bývali natlačené početné rodiny a na ulici vyrastali bezprizorné deti, či pobehovali siroty. „*Sme tu ako zvieratá. Žijeme a zomierame bez knazov, učiteľov a lekárov,*“ hovorili. Životnou úlohou Františky Cabrini bolo ujať sa analfabetov, ktorí hovorili len talianskym nárečím. A ona túto úlohu aj vynikajúco plnila; až tak, že sa ako „patronka vysťahovalcov“ stala neskôr vzorom pre Matku Terezu, ktorá povedala: „*Chcem urobiť pre Indov to, čo robila Cabrini pre Talianov.*“

Táto podnikavá priekopníčka, aj vďaka dobrodincom, v priebehu krátkeho času otvorila v srdci New Yorku svoj prvý sirotinec. Po ňom nasledovali nielen desiatky ďalších, ale vznikali aj školy, internáty, domovy a dielne. Keď chceli matke Cabrini, ktorá už aj tak bola zaťažená náročným bremenom úmornej práce, dodatočne zveriť aj nemocnicu, zdráhala sa: „*Som učiteľkou, a nie zdravotnou sestrou.*“ Bola si síce vedomá biedy chorých a množstva pracovných úrazov talianskych prisťahovalcov, z ktorých nikto nemal peniaze na nemocnicu, mala však obavy, že jej sestry na opatrovateľskú službu potrebnú vo dne v noci nedorástli ani fyzicky, ani duševne. Inak veľmi súcitná Františka okrem toho všetkého pocítovala osobný odpor a mala averziu voči chorým. Ustavične sa modlila k Panne Márii, svojmu najväčšiemu vzoru: „*Zabráň tomu, aby som niekedy od mojich sestier požadovala to, čo ja sama nie som ochotná robiť.*“ Panna Mária svoju dcéru vypočula, no úplne inak, než by sme očakávali! Po návšteve v mestskej nemocnici porozprávali dve sestry matke Cabrini o jednom chlapcovi, ktorý sa rozplakal, keď ich počul hovoriť po taliansky. Už tri mesiace mal pod vankúšom list z Talianska, nevedel však čítať a nikto v nemocnici nerozumel po taliansky. Až sestry prečítali chlapcovi list, v ktorom sa písalo o náhlej smrti jeho matky v Taliansku. Keď to Františka počula, dlho plakala.

Počas nasledujúcej noci sa jej snívalo o nádhernej žene, ktorá v nemocnici s vyhrnutými rukávmi prechádzala od lôžka k lôžku a nežne hladila a prikrývala trpiacich. Keď Františka vo sne spoznala, že je to Panna Mária, ktorá sa tak nežne skláňa k chorým a opatruje ich, rýchlo jej bežala na pomoc. V tom okamihu sa k nej Panna Mária obrátila a so smútkom v hlase jej povedala: „*Robím to, čo ty robiť nechceš.*“

Matke Cabrini už nebolo viac treba! Hneď prenajala dva domy, kúpila niekoľko postelí, sestry zhotovili matrace a už mohli previezť prvých desať talianskych pacientov do „ich nemocnice“. Bol to skromný

a chudobný útulok pre chorých a samotné sestry museli spať na zemi zakryté vlastnými kabátmi. 17. októbra 1892 sa konalo požehnanie nemocnice, a keďže päť dní predtým bola slávnosť 400. výročia objavenia Ameriky Krištofom Kolumbom, janovským moreplavcom a ich krajanom, 42-ročná Františka nazvala svoju prvú nemocnicu Columbus Hospital. Onedlho začali v nemocnici pracovať dvaja lekári bez nároku na odmenu, dojatí nasadením týchto odvážnych sestier. Ošetrovanie zadarmo v priateľskej „talianskej atmosfére“ viedlo k dlhým poradovným, a tak stále pribúdali ďalšie budovy slúžiace tomuto účelu. Nasledovalo zakladanie moderných kliník aj v iných mestách, kde v priebehu rokov mohli desiatitisíce pacientov zakúsiť láskavú starostlivosť. O zakladateľke sa s obdivom hovorilo: „*Matka Cabrini sa o talianskych emigrantov stará viac než celé ministerstvo zahraničných vecí dohromady... Talian Krištof Kolumbus objavil Ameriku, ale Františka Cabrini objavila Talianov v Amerike.*“ Táto veľká svätá misionárka zomrela 22. decembra 1917 vo veku 67 rokov v nemocnici Columbus Hospital v Chicagu.

Matka Božia, zachráň ma!

Rehoľná sestra z Kongregácie Krížových sestier matka Pascalina Lehnert z Bavorska, ktorá celých štyridsať rokov bola sekretárkou a aj viedla domácnosť ctihodnému pápežovi Piovi XII. (1876 – 1939), a to od čias, keď bol ešte nunciom v Nemecku, rozpráva o jednej nepatrnej udalosti, o ktorej by sme sa inak nikdy nedozvedeli.

Čoskoro po jeho zvolení za hlavu Cirkvi (bolo to 2. marca 1939 na jeho narodeniny) sa pápež Pius XII. po krátkom pobyte v Castel Gandolfo vrátil do Vatikánu a nastahoval sa do pápežského bytu v Apoštolskom paláci. Sestra Pascalina píše vo svojich spomienkach: „Pius XII. nepoznal pápežský byt do podrobností a teraz po úpravách mu nanovo zariadený pripadal ešte neznámejší. Nábytok, koberce, obrazy... to dobre poznal, veď mu to všetko patrilo, ale Pius XII. sa musel najprv zorientovať, pretože to všetko bolo teraz v úplne novom prostredí. Neskoro večer sa vrátil zo sídla v Castel Gandolfo a ako vždy bolo jeho prvou úlohou dať do poriadku písomnosti.

Nestihol sa zatiaľ ešte ani raz prejsť po svojom novom byte, a preto ani nevedel, že z pracovne do knižnice vedú schody. Snažil sa nahmatať vypínač, keď tu náhle spadol zo schodov. Úslužná duša (takto tu sestra Pascalina nazýva seba samu), ktorá mu práve prišla oznámiť, že večera je pripravená, to videla a od hrôzy zostala stáť ako prikovaná. Rýchlo sme my sestry pribehli ku schodom. Svätý Otec stál dolu a priateľsky sa na nás pozeral. Čo sa stalo? Porozprával nám, ako si okamžite uvedomil, že stúpil do prázdna, a keďže sa nemohol nikde zachytiť, len prosil: „*Madonna mia, salva mi!*“ – „*Matka Božia, zachráň ma!*“ A zrazu sa ocitol dolu pri schodoch, stál na oboch nohách, a to bez toho, že by si čo i len trochu ublížil. Naopak, dokonca zmizla aj bolesť, ktorú už viac ako týždeň cítil v nohe po vyvrtnutí členka. Všetci sme išli spoločne do kaplnky, aby sme sa modlitbou Magnificat poďakovali.“

Pius XII., ktorý sa ako seminarista v Ríme vedome zasvätil Panne Márii, otvorene označil Pannu Máriu ako tú, ktorá bola „inšpirátorkou a patrónkou“ jeho kňazstva. Nanajvýš zaujímavé je, že

jeho biskupská vysviacka, ktorú ako 41-ročný prijal 13. mája 1917, sa časovo paralelne zhodovala s jednou veľmi dôležitou udalosťou, ktorá mala význam pre celý svet.

Svätý Otec sám v roku 1951 vysvetľuje: „V tej istej hodine sa na náhornej plošine vo Fatime uskutočnilo prvé zjavenie vznešenej Kráľovnej posvätného ruženca. Ako keby tým chcela Matka milosrdenstva ukázať, že budeme v pohnutých časoch nášho pontifikátu, uprostred veľkej krízy svetových dejín, mať vždy materinskú a starostlivú pomoc veľkej Víťazky vo všetkých Božích bojoch a že nás chce ukryť pod svoj ochranný plášť, ochrániť nás a viesť.“

*T*oto vedenie Panny Márie pobádalo „anjelského pastiera“ (Pastor Angelicus) v nasledujúcich osudových rokoch dvoch svetových vojen, aby sa neúnavne zasadzoval za pokoj. Ona ho inšpirovala, aby trpiacim a núdznym, ľuďom v beznádeji dal pocítiť svoju otcovskú blízkosť a konkrétnu pomoc. Až postupné skúmanie v otvorených Vatikánskych archívoch odhalí, koľko prenasledovaných, predovšetkým Židov, mu skutočne vďačí za svoj život.

Vo viere v moc príhovoru Panny Márie, vďaka ktorej sa skončila vojna, postavil pápež Pius XII. po roku 1945 Pannu Máriu do centra pozornosti svojho učiteľského úradu. Vyvrcholením a najväčším prejavom jeho lásky k Panne Márii bolo, keď 1. novembra 1950 vyhlásil dogmu o jej nanebovzatí s telom i dušou. Je dosvedčené, že pontifex pár dní bezprostredne pred vyhlásením dogmy mohol priamo z Vatikánskych záhrad vidieť fenomén tancujúceho slnka tak, ako sa odohral 13. októbra 1917 vo Fatime počas známeho slnečného zázraku. Aké veľavravné znamenie potvrdenia a vďaka Kráľovnej ruženca Piovi XII. za vyhlásenú mariánsku dogmu!

Na záver Mariánskeho roka 1954 dal Pius XII. v slávnostnej procesii preniesť milostivý obraz zo Santa Maria Maggiore do Chrámu sv. Petra, kde Pannu Máriu korunoval.

Hlavný prameň: Sr. M. Pascalina Lehnert, Ich durfte ihm dienen: Erinnerungen an Papst Pius XII., Würzburg 1984

Milujte Nepoškvrnenú!

Poľského františkána P. Maximiliána Kolbeho (1894 – 1941) môžeme právom označiť za svätého Nepoškvrnenej. Pannu Máriu ako Nepoškvrnenú milovali mnohí, ale iba málokto žili dôveru a lásku k nej tak radikálne a odporúčali ju tak vrúcne ako on.

*K*ľúčový zážitok, ktorý úplne zmenil život budúceho rehoľníka a jeho lásku k Panne Márii posunul na úplne novú úroveň, sa odohral v jeho detstve. Jedného dňa, keď si jeho matka bezradne povzdychla, čo len raz vyrastie z tohto neskrotného divocha, chlapca jej slová hlboko zasiahli. S bolesťou položil Panne Márii v modlitbe tú istú otázku. Neskôr sa svojej matke so slzami vyznal, že sa mu vtedy zjavila Panna Mária: „V rukách mala dve koruny, jednu bielu a jednu červenú. Láskyplne sa na mňa pozrela a spýtala sa ma: ‚Ktorú chceš? Biela znamená, že si zachováš čistotu; červená, že zomrieš ako mučeník.‘ Vtedy som Panne Márii povedal: ‚Vyberám si obe.‘ Nato sa usmiala a zmizla.“

Táto smelá voľba umožnila Panne Márii prevziať vedenie v živote tohto chlapca. Cieľavedome ho viedla do rádu františkánov, ku kňazstvu, k zrodu a rozmachu obrovského apoštolátu v Poľsku, ktorý smeroval až do ďalekého Japonska. Zo školy Panny Márie mal veľa skúseností a v jednom zo svojich početných listov z roku 1933 takto povzbudzoval svojich spolubratov: „Takže, milé deti, vždy znova vám chcem povedať, aká dobrá je Nepoškvrnená! Chcel by som vám to stále opakovať, aby som z vášho srdca odohnal každý smútok a tiež každú nevôľu. Keď z hĺbky duše zvoláte iba ... ‚Mária!‘, akú ozvenu to vyvolá v jej srdci, v jej materinskom srdci, ktoré nás tak veľmi miluje! A čím viac sa duša previnila a čím je nešťastnejšia, o to starostlivejšie zahŕňa nás, úbohých hriešnikov, svojou ochranou.“

Ako geniálny stratég nasledoval P. Maximilián jeden cieľ – získať pre Nepoškvrnenú celý svet. Preto v roku 1927 s požehnaním svojho rádu, finančne však ponechaný na seba a len s dôverou v Pannu Máriu, založil západne od Varšavy Niepokalanów – Mesto Nepoškvrnenej. Tento kláštor – obrovský komplex barakov – mal vlastnú tlačiareň, rádiový vysielač, železničnú stanicu a tiež hasičov. V kláštore žilo neskôr vyše 700 františkánov a odtiaľ sa do celého Poľska rozširoval aj časopis Rytier Nepoškvrnenej. Popri všetkej viditeľnej činnosti pátrovi ako dobrému otcovi záležalo na tom, aby spolubratov upevňoval v láske k Nepoškvrnenej i k sebe navzájom. Veď dobre poznal námahy spojené so životom v spoločenstve, všetky tie nedorozumenia a neláskavosti, s ktorými sa stretne aj v najlepších rodinách bez toho, aby to niekto chcel. V spojitosti s tým dal v roku 1937 P. Maximilián v jednom z listov nasledovnú radu plnú útechy: „Moji drahí! Pamätajte a často si pripomínajte, že stačí iba jedno slovo, jeden pohľad alebo jediná myšlienka, jednoduché hnutie duše smerom k Nepoškvrnenej, aby nás riadila v tejto chvíli a tiež zobrala pod svoju opateru našu minulosť a výsledky našej práce v budúcnosti. Ona napraví všetko, čo sme zničili v nás, okolo nás a u druhých. Preto sa k nej často utiekajme.“

Celá jeho činnosť bola predsa jej dielom; toho si bol P. Kolbe vždy vedomý a to mu Nepoškvrnená dokázala tisícmi spôsobmi. Už jeho kňazská vysviacka bola možná len vďaka nej, pretože počas svojho štúdia v Ríme ešte ako mladý františkán takmer prišiel o palec pravej ruky kvôli abscesu. To

by bola v tom čase neprekonateľná prekážka svätenia. Lurdskou vodou mu Panna Mária zachránila prst pred amputáciou. Ale aj jeho pľúca, ktoré pre nedoliečenú tuberkulózu pracovali iba na jednu štvrtinu (!), z neho urobili „chodiaci zázrak“, pretože z medicínskeho hľadiska by vôbec nebol schopný života. A predsa dokázal pre Nepoškvrnenú vykonať obrovské dielo. Vedel: „Keď Panna Mária chce, nič nie je nemožné.“ Túto dôveru a odovzdanosť sa snažil P. Maximilián sprostredkovať aj svojim spolubratom:

„Nech nám socha, ktorá stojí v každej pracovni a v každej cele Niepokalanówa, pomôže, aby sme počas dňa často mysleli na detskú povinnosť, obracať sa na ňu v našich ťažkostiach a úlohách. Keď máte ťažkosti, tak sa s nimi obráťte na ňu, aby s nimi urobila to, čo sa jej páči: či ich odstráni, zmenší alebo zväčší, alebo ich ponechá také, aké sú. Musíme jej však darovať aj dokončenú prácu, aby úspech bol jej úspechom; tak, ako si to ona praje.“

V tom istom liste povzbudzuje svojich bratov v Niepokalanówe: „Uvedomte si, že aj na misiách sa nestretnete iba s vonkajšími ťažkosťami, ale že Pán Boh dovoľí, aby ste pre jeho väčšiu slávu a aj preto, aby sa ešte väčšmi prejavila dobrota a moc Nepoškvrnenej, zakúsili aj znechutenie, pochybnosti, smútok za domovom... Preto nedôverujte sami sebe, celú svoju dôveru vložte do Prostrednice všetkých milostí, do našej najdrahšej Mamky, Nepoškvrnenej. Potom vždy a isto zvíťazíte, i keby proti vám povstalo ... celé peklo, telo i diabol. Potom nielenže neuhnete, ale budete dostatočne silní na to, aby ste utešovali druhých a posilňovali ich na duchu tým, že im pripomeniete, kam sa môžu obrátiť s prosbou o svetlo a silu.“

„Prajem vám, aby ste Nepoškvrnenú denne, v každom okamihu viac poznávali a stále viac ju milovali; aby ste sa nechali stále viac preniknúť jej myšlienkami, úmyslami a pocitmi, jej láskou k Ježišovi... Milujte ju, moje drahé deti, tak veľmi, ako len dokážete.“

P. Kolbe utešoval svojich spolubratov: „Nikdy sa netrápajte, ak túto lásku nebudete priamo cítiť. Ak vy sami chcete milovať, potom je to istý znak toho, že milujete.“

Koruna mučeníctva, ktorú si P. Maximilián zvolil už ako dieťa, bola posledným dôsledkom jeho bezhraničnej lásky k Panne Márii. Po zatknutí vo februári 1941 sa aj vďaka ustavičnej modlitbe stal pre svojich spoluväzňov „materinským“ tešiteľom. V Osvienčimskom vyhladzovacom tábore svojmu mladému priateľovi kňazovi P. Sigmundovi vysvetlil:

„Všetci máme splniť nejakú misiu, všetci, ktorí tu v tábore trpíme. Ja ho živý neopustím, pretože mám svoju misiu tu – Nepoškvrnená tu má misiu!“

„Modlime sa, nesme kríž a milujme veľmi všetky duše bez výnimky, priateľa i nepriateľa... Nebojím sa hladu ani utrpenia. Pre Máriu som pripravený na všetko... Našich trýzniteľov budeme z neba spracovávať obidvoma rukami. Chceme získať ich srdce. Kto sa skutočne zasvätil Panne Márii, ten zasahuje, nech je kdekoľvek, do srdc ľudí, aj tých najhorších, a zachraňuje nespočetné množstvo duší.“

„Obrátenie je vždy možné!“ o tom bol P. Kolbe hlboko presvedčený. „Pre Máriu som pripravený na všetko. Chcem ju milovať až na smrť.“ Bola to práve táto láska, ktorou mučeník z Osvienčimu zasiahol do duše samotného veliteľa tábora Rudolfa Hössa, aby ju zachránil. Ako inak by sa stalo, že tento masový vrah požiadal v apríli 1947, niekoľko dní pred svojou popravou, o kňaza?! Pred ním sa potom Höss pomodlil katolícke Vyznanie viery, oficiálne vstúpil do Cirkvi a vyspovedal sa. Na druhý deň prijal na kolenách sv. prijímanie a pred popravou verejne prosil poľský ľud o odpustenie.

Mária nás priviedla ku Kristovi

*Snúbenci Jozef a Rosmarie boli vysnívajúci pár,
a to si nemysleli o sebe len oni dvaja, ale aj ich priatelia a príbuzní.
No bol tu niekto, kto poznal Božie plány lepšie, ako títo dvaja mladí snúbenci.
Bola to sama Panna Mária. Vďaka tomu, že sa ňou nechali viesť, rozhodol sa Jozef
pre kňazstvo. Dnes je duchovným otcom mnohých duší a Rosmarie – sr. Regina sa
stala duchovnou matkou pre deti i dospelých. V nasledujúcich riadkoch sa dozvieme,
ako k tomu prišlo.*

Páter Jozef: V marci 1985, mal som vtedy 25 rokov a študoval som filozofiu, som išiel po prvýkrát do Medžugoria. Čo sa týka viery, práve tam som zažil kľúčovú skúsenosť vo svojom živote. V tom čase som od Cirkvi a sviatostí neočakával vôbec nič. Od roku 1983 som sa venoval joge a niektorí zo skupiny, s ktorou som cvičil, ma z času na čas pozývali do Medžugoria: „*Je to úžasná náboženská skúsenosť, pod's nami!*“ Najskôr som kategoricky odmietal, až kým som sa jedného dňa nenechal prehovoriť.

Na Vianoce 1984 som sa zasnúbil. Rosmarie, tak sa volala moja snúbenica, bola učiteľkou v škôlke. Od začiatku bol medzi nami mimoriadny súlad. Aj ona mala s Cirkvou problém: „*Bohatstvo Cirkvi je predsa v rozpore s tým, čo učil Kristus!*“ Na moje prekvapenie však do Medžugoria chcela ísť so mnou za každú cenu. A tak sme sa rozhodli pre spoločnú púť vo Veľkom týždni 1985. Čo sa ma v týchto dňoch najviac dotklo, boli rozhovory so spolupútnikmi a mimoriadna pohostinnosť domácich obyvateľov. Čo však bolo rozhodujúce pri mojom obrátení, sa stalo počas večerného programu pri modlitbe ruženca. Nič som nevidel a ani nepočul, no napriek tomu som hlboko prežil Božiu prítomnosť: **Je tu! Živý! On, Pán celého sveta. A čaká na moju odpoveď!** Srdce sa mi naplnilo veľkým pokojom. Hlboko sa ma dotklo to, čo som práve prežil. Už nebolo viac pochybností. Môj problém, ktorý sa týkal viery, bol vyriešený. Až doteraz som si nevedel predstaviť, že by sa mohol Boh v tomto obrovskom vesmíre zaujímať o úbohého malého človečika. Bez toho, aby som sa pýtal, dostal som odpoveď: Je to možné! Teraz nadobudla aj modlitba svoj zmysel. Neustrácala sa kdesi v prázdnote. Zrazu som bol vďačný za to, že som katolík.

Počas našej púte do Medžugoria sa udialo ešte niečo dôležité. Naš vzťah sa stal takým úprimným a otvoreným ako ešte nikdy predtým. Bolo nám spolu s Rosmarie nádherne a zároveň nám bolo obom jasné, že ten druhý je pre neho ten pravý. A predsa nás čakalo v budúcnosti čosi celkom iné.

Sestra Regina: Sestra Angelina, predstavená milosrdných sestier, u ktorých som pracovala v materskej škôlke, mi ešte pred mojim obrátením darovala zázračnú medailu a porozprávala mi aj o zjaveniach v Rue du Bac v Paríži.

Práve od nej som sa dozvedela o prísľube, ktorý dala Panna Mária sv. Kataríne Labouré, že každý, „*kto bude nosiť túto medailu s dôverou, obsiahne veľké milosti.*“

Veľmi som sa darčeku potešila. Aj napriek silnej kožnej reakcii, svrbeniu a ekzému, ktorý sa mi vytvoril na hrudi, som medailu nosila naďalej. Veľmi som dôverovala Panne Márii. Vždy znovu a znovu som si hovorila: „*Medailu si nedám dole, nech sa stane čokoľvek.*“ Keď mi po polroku nečakane ustúpili všetky zdravotné ťažkosti, brala som to ako znamenie Božej lásky, pretože som ostala verná jeho milosti. Vraví sa: „Boh chce, aby bol človek zachránený človekom.“ V lete 1984 som zakúsila čosi podobné. Vtedy som mala už 29 rokov a na jednej oslave som zažila, že naozaj

existuje láska na prvý pohľad. S Jozefom sme si hneď rozumeli. Keď mi rozprával o Medžugorí, nadchlo ma, že Boh posielala Pannu Máriu práve v tejto dobe, aby nám ukázala cestu. Od začiatku som o pravosti zjavení vôbec nepochybovala a veľmi som sa tešila na našu spoločnú púť vo Veľkom týždni 1985. Už pri príchode do Medžugoria som pocítila hlboký pokoj. Spoznala som, akou veľkou milosťou je veriť v jedného Boha. Po týchto dňoch pri Panne Márii som sa cítila akoby znovuzrodená. Boh mi bol tak blízko! S Jozefom sme sa cítili ako v raji a začali sme si plánovať našu svadbu. Tu, len tu, na tomto mieste sme si chceli povedať naše áno.

Začal sa nový život

Páter Jozef: Keď sme sa vrátili z Medžugoria domov, začali sme vieru skutočne praktizovať. Modlili sme sa ruženec, postili sme sa a chodili na sv. omše tak často, ako sa len dalo. Potreboval som približne dva roky na to, aby som nadobudol pocit, že sa ako-tak vyznám v našej viere a aj v cirkevnom roku.

Vždy znovu som však objavoval čosi nové. Keď sa pozerám späť, je to až neskutočné, s akou istotou som bol ja „nevedomec“ presvedčený, že katolícka viera nemá čo ponúknuť. Je to však niečo úplne iné, keď sa človek začne o vieru zaujímať z vnútorných pohnútok a celým srdcom. Zažíval som veľkú radosť pri modlitbe a pri poklone Najsvätejšej sviatosti oltárnej. Bolo to práve to šťastie, ktoré som vo svojom živote vždy hľadal, no nevedel som ho vo svete nájsť. Po mojej púti sa zmenila ešte jedna vec – môj postoj k sexualite. Predtým som si myslel, že život bez sexu nemá pre muža žiadnu hodnotu a vlastne ani nie je možný. Zrazu bola táto túžba preč. Sprvoti som si myslel, že niečo so mnou nie je v poriadku. Ale potom mi pomohol istý kňaz, aby som v tom spoznal milosť a dar Kráľovnej pokoja a prijal ho. Ďalšou veľkou milosťou nebeskej Matky bolo oslobodenie sa od spoločenských tlakov.

Rozhodujúca zmena

Sestra Regina: Keď sme sa vrátili z Medžugoria, bola som vnútorne úplne premenená. Mnohé veci, ktoré sa mi predtým zdali dôležité, ako napríklad diskotéky, televízia, oslavy a moderné oblečenie, ma prestali zaujímať. Z lásky k Panne Márii som sa vzdala aj fajčenia. Rodičia si mysleli, že som sa dostala do nejakej sekty, pretože sa im moje správanie zdalo nenormálne. Ťahalo ma to na sv. omšu a poklonu. Jozef mi daroval Bibliu, ktorú som čítala tajne, pretože som mala strach, aby mi ju rodičia nezobrali. Dočítala som sa v nej, že nám nebeský Otec daroval vo svojom Synovi všetko, že život podľa prikázaní nie je menejcenný, práve naopak. Jedného dňa som čítala v brožúre o Medžugorí, ako sa Gospa teší, keď niekto vstúpi do duchovného spoločenstva. Zrazu som pocítila túžbu urobiť jej radosť. Vtedy som nevedela, ako by som toto moje prianie vysvetlila a ako by to bolo vôbec možné. Preto som tieto myšlienky odložila bokom. Bola som predsa zasnúbená s úžasným mladým mužom a pýtala som sa samej seba, či by som mojím vstupom do kláštora neurazila Boha. Vrucne som prosila Ježiša a Pannu Máriu, aby ma osvietili. A tak sa začala love story medzi Bohom a mnou. Na Turíce 1985 som zreteľne pocítila volanie: „*Pod' za mnou!*“ Bolo mi jasné, že ma chce mať práve v tom kláštore medzi sestrami, ktoré som už poznala. Môj doterajší postoj však bol: Len nie do tohto kláštora! Keď som povedala rodičom o mojich plánoch, zareagovali rozhorčene: „*Ešte aj toto! Naša dcéra chce ísť do kláštora?! V žiadnom prípade!*“ Nechceli, aby som mala akýkoľvek kontakt s Jozefom: „*On je zodpovedný za toto bláznovstvo. Tento večný vysedávač v kostole ti to všetko nahovoril!*“

Páter Jozef: Keď som po našej prvej púti do Medžugoria zavolať Rosmarie a opýtal sa jej, kde sa stretne na Turíce, odpovedala mi protiotázkou, čo mám v pláne. Prekvapilo ma to. Čo myslela touto všeobecnou otázkou? Odpovedal som zarazene, ale priamo: „*Chcem si ťa vziať. Prečo sa pýtaš, čo mám v pláne?*“ Na to mi povedala, že chce svoj život celkom darovať Ježišovi. Nemohol som tomu uveriť. A predsa som v sebe pocítil určitú radosť z jej veľkodušného rozhodnutia. Dnes sa len čudujem, ako som sa dokázal Rosmarie tak ľahko vzdať. Pre nás oboch to samozrejme znamenalo celkom nanovo sa v živote zorientovať, no aj k tomu nám Panna Mária darovala milosť. Spoločne sme potom v Salzburgu navštívili materský dom milosrdných sestier, ku ktorým chcela Rosmarie vstúpiť, a keď si bola istá, že je to jej miesto, pomohol som jej presťahovať sa.

Sestra Regina: Potom však prišli opäť pochybnosti. Naozaj ma Boh volá, aby som všetko opustila pre Božie kráľovstvo? A tak sme spolu s Jozefom išli ešte raz do Medžugoria. Bolo to v máji 1986. Chceli sme sa spolu s Pannou Máriou poďakovať Bohu za všetky milosti a aj konečne si objasniť pochybnosti ohľadom môjho povolania. Rozprávať o tom pre mňa nie je ľahké. Zdá sa mi nemožné opísať to v týchto riadkoch. Dva dni po sebe mi daroval Boh hlbokú a nepochopiteľnú skúsenosť – stretnutie s Ježišom vždy po prijatí sv. prijímania. Na tretí deň, počas večerného ruženca v čase zjavenia, mi daroval Boh mimoriadnu milosť. Okolo seba som nič nevníkala. Zrazu som i napriek zatvoreným očiam uvidela prekrásnu ženu, oblečenú v bielom. Celá žiarila. Jej úsmev bol plný lásky. Zdalo sa mi, že som touto láskou obklopená. Prekvapilo ma, že jej ruky boli roztvorené smerom nadol tak, ako na zázračnej medaile. V tom istom okamihu mi bolo jasné, že ma Ježiš volá nasledovať ho.

Až oveľa neskôr som si uvedomila, že sa to udialo presne v deň výročia môjho prvého svätého prijímania. Vtedy som si spomenula aj na slová Panny Márie, ktoré povedala sv. Kataríne Labouré: „*Tí, ktorí budú nosiť túto medailu s dôverou, obsiahnu veľké milosti.*“

Páter Jozef: V tom čase som si nevedel predstaviť, že by som mohol žiť zasvätené Bohu alebo dokonca sa stať kňazom. Jednako stále viac a viac som pociťoval túžbu viesť hlbší duchovný život a úplne sa dať do Božích služieb. Takže predsa som mal vstúpiť do kláštora! Bolo to však niečo pre mňa? Môj duchovný vodca ma sprevádzal v tomto vnútornom zápase a poradil mi, aby som nejaký čas strávil v jednom spoločenstve v Maria Roggendorfe pri Viedni. Potom sa uvidí, podľa toho, ako sa mi tam bude dariť.

V kláštore sa objavili nové problémy. Bolo to znamenie, že kláštor nie je nič pre mňa alebo to bola len skúška? Istý duchovný mi vravel: „*Predlož túto otázku Bohu. Spýtaj sa sám seba, pri ktorom rozhodnutí cítiš väčší pokoj.*“ Počas duchovných cvičení sa ukázalo, že moja cesta predsa len mala viesť do kláštora.

A tak som vstúpil k benediktínom do kláštora v Göttweigu. Bol som šťastný mních a neplánoval som stať sa kňazom. Ja a kňaz? Ja mám zastupovať Ježiša? To je nemožné! No v dôvere v Boha som sa postupne prebojoval k tomuto rozhodnutiu. Áno, práve toto sa pre mňa stalo najdôležitejším v duchovnom živote: **Vždy dôverovať Bohu, či ide o nejakú núdzu, vlastné či cudzie zlyhanie, alebo o hriech.** On dokáže nakoniec všetko premeniť na dobré. Tento postoj prináša do duše najviac pokoja a istoty a dôveru v pohľade na budúcnosť.

Sestra Regina: Môj život v spoločenstve je veľmi pestrý. Je to dobrodružstvo s Ježišom. Tam, kde je on, je aj Matka. Momentálne je mojou službou starostlivosť o staršie spolusestry na oddelení pre dlhodobu chorých. Nie je to vždy ľahké. Ako to býva v každej rodine, aj my máme rozličné názory. Je

to normálne. V takýchto situáciách idem za Pannou Máriou, ktorú oslovujem Mama a prosím ju: „**Ty vieš všetko, prosím, sprav to zase dobrým!**“ Väčšinou to ani netrvá dlho a uzol sa skoro vždy rozmotá nádherným spôsobom. Radím vám, aby ste to vyskúšali! V našom spoločenstve si uctieva-
me Pannu Máriu pod titulom: Mária, naša jediná Matka. Rada však na ňu myslím aj ako na Matku všetkých národov, tak ako sa predstavila v Amsterdame; zvlášť vtedy, keď vyučujem katechumenov z rôznych krajín alebo som so skupinou Familie Solitude Miriam (FSM). Patria sem ľudia, ktorí žili v manželstve, no partner ich opustil, ale oni i napriek tomu chcú zostať verní sviatosti v odpustení a v láske.

Od roku 1992 sa každý mesiac konajú púte k Panne Márii zo Scherbergu pri obci Schwarzach im Pongau. Túto púť organizujem každú prvú sobotu v mesiaci. Od roku 2004 mám v diecéze na starosti Medzinárodné združenie Zázračnej medaily. Priateľstvo s pátrom Jozefom sa stalo hlbokou, čistou a nadprirodzenou láskou, ktorá existuje aj medzi osobami zasvätenými Bohu. Láska je čistá, pretože pochádza od Boha: ‚Boh je láska.‘ Boh ma z času na čas prekvapí, keď sa s pátrom Jozefom stretne napríklad na svadbe mojich neterí, ktoré si priali, aby ich sobášil práve on.

Môžem len ďakovať

Páter Jozef: Keď spätne pozerám na moju dlhú cestu, ktorá sa začala v Medžugorí, cítim sa zaviazaný veľkou vďačnosťou. Dodnes je naše priateľstvo pre nás oboch darom, aj keď dal Boh našej láske úplne inú dimenziu. Po rokoch som mohol pochovať rodičov sr. Reginy a jej mame som dokonca vyslúžil sviatosť pomazania chorých. Bolo to pre mňa určité zmierenie. Bez milostí, ktoré som dostal v Medžugorí, by som sa pravdepodobne nikdy nestal kňazom. Dnes, po dvadsiatich piatich rokoch kňazstva, som veľmi vďačný za túto cestu. Zažil som i náročné chvíle a ťažkosti rôzneho druhu.

Avšak žijem vo veľkom pokoji a dodnes môžem povedať: „*Vďaka ti, Pane!*“ A chcel by som pridať jednu prosbu: „*Daj, nech sa všetko stane požehnaním.*“

Rosmarie Schmidt sa narodila vo Fieberbrunne v Tirolsku. Po ukončení štúdia pracovala 15 rokov v materskej škôlke v Kitzbüheli, ktorú vtedy spravovali milosrdné sestry. Toto spoločenstvo pod názvom Dcéry kresťanskej lásky bolo založené sv. Vincentom de Paul a Lujzou de Marillac v Paríži. U nás sú tieto sestry známe ako vincentky. 1. mája 1993 zložila Rosmarie vo veku 38 rokov svoje prvé sľuby u sestier v Salzburgu a dostala meno sestra Regina.

V tomto roku slávi P. Dr. Jozef Lackstätter OSB 25. výročie svojej kňazskej vysviacky, šesťdesiate narodeniny a desiate výročie pôsobenia vo farnosti Furth pri Göttweigu. Tento benediktín, ktorý sa narodil v Tirolsku, vyučuje od roku 2001 dejiny filozofie na vysokej škole v St. Pölten. K tomuto všetkému by však bez Panny Márie určite nedošlo.

Náš Jáchym, zázračné dieťa Panny Márie

V Kláštore Božieho milosrdenstva v Nových Hradoch v Južných Čechách sa opakovane stávame svedkami toho, ako žitá viera prináša v mladých rodinách obdivuhodné ovocie. Mimoriadne pekným príkladom je aj rodina Vojtěcha, ktorý k nám chodieval na hodiny katechizmu ešte ako chlapec. Aj jeho manželka Lucie vstupovala do manželstva ako veriaca. Keď prišlo na svet ich tretie dieťa – Jáchym, bola ich viera vystavená ťažkej skúške. No práve v utrpení zažili ako nikdy predtým moc modlitby a skutočný zázrak Panny Márie.

Vojtěch rozpráva: Jáchymko, náš najmladší, mal sedem týždňov a v sobotu 1. decembra 2018 mal byť pokrstený. No práve v tú noc dostal vysokú horúčku, a keď nám okolo piatej hodiny ráno začal zle dýchať a teličko mu začalo modrieť, vzali sme ho do nemocnice. Zistili mu ťažkú otravu krvi a rozsiahly zápal mozgových blán. Odrazu náš malý prestal dýchať. Začal sa boj o jeho život, pričom sa lekári na jednotke intenzívnej starostlivosti celé dopoludnie snažili o záchranu jeho životných funkcií. Potom nás konečne pustili za Jáchymom. Naskytol sa nám hrozný pohľad: z jeho úbohého telička zovšadiaľ viseli hadičky napojené na prístroje. Avšak to najhoršie prišlo, keď nám, bezradným a ustráchaným rodičom, traja lekári špecialisti oznámili, že stav nášho syna je vážny a je v ohrození života, lebo s najväčšou pravdepodobnosťou jeho ochorenie spôsobil streptokok, baktéria, ktorá jeho telo – jednoducho povedané – zvnútra rozožerie. Lekári mu takmer nedávali už ani šancu na prežitie. A pokiaľ by to Jáchym predsa len prežil, bude celý život ťažko postihnutý. Pri týchto slovách som sa rozplakal, oprel sa o statočnú Luciu a len ťažko som ďalej vnímal všetko naokolo. Vtedy som si to ešte neuvedomoval, ale práve to bola tá chvíľa, keď Lucie držala pohromade celú našu rodinu, aby sme sa úplne nezosypali. Na naše prekvapenie nám lekári nakoniec radili: „Ak ste veriaci, dajte vaše dieťa čo najskôr pokrstiť.“

Lucie: Podarilo sa nám dovolať pátrovi Andrejovi v Kláštore Božieho milosrdenstva a ten hneď prišiel. Pôvodne plánované krstiny v sobotu o druhej sa teda nakoniec skutočne konali práve v tom čase. Pritom sa všetci prítomní stali svedkami prvého zázraku: V okamihu, keď krstná voda stekala po Jáchymovej hlavičke, monitor zrazu ukázal pravidelný a pokojný tlkot srdca. Nemohli sme, žiaľ, potom zostať s práve pokrsteným Jáchymom, pretože doma na nás čakali naše dve zdravé, temperamentné deti – sedemročný Jonáš a trojročná Justínka.

Vojta: Pretrpel som neopísateľnú a dovtedy nepoznanú bolesť. Čo ak náš synček zomrie? Budeme potrebovať malú rakvu, bude pohreb ... alebo predsa len najprv polohovateľnú posteľ pre postihnuté dieťa...? Absurdné myšlienky! Ešte v ten istý sobotný večer sme išli v našej farnosti na svätú omšu, ktorá bola slúžená za Jáchyma. Po nej som zreteľne cítil potrebu zbaviť sa všetkého zlého; i toho najposlednejšieho hriechu, ktorý som schovával niekde hlboko v srdci, a vyspovedať sa z celého môjho života, aby som mohol Jáchymkovi naplno pomáhať. Preto som zavolať pátrovi Radovi, kňazovi,

ktorému dôverujem, a plačúc ako malý chlapec som mu všetko rozpovedal. Bol ticho, len počúval a potom povedal jednu vetu, ktorá celý môj život postavila hore nohami: „*Vojta, teraz v tomto utrpení ste Bohu tak blízko, ako ste doteraz vo vašom živote ešte nikdy neboli.*“ Od tej chvíle sme začali vnímať Božiu prítomnosť ...

Lucie: ... a predovšetkým nápadnú pomoc Panny Márie. Prišlo to takto: Večer po svätej omši cestou domov sme ešte navštívili kamarátku, ktorej tragicky zahynul syn. Dala nám jednu radu: „*Ak skutočne potrebujete zázrak, pomodlite sa Pompejskú novénu. Je to veľmi náročné, ale táto novéna má priamu linku do neba.*“ Dovtedy sme nikdy predtým o nej nepočuli. Táto novéna trvá 54 dní, teda 6-krát 9 dní. Denne sa treba pomodliť tri ružence, prvých 27 dní prosebných, ďalších 27 dní ako poďakovanie. Ešte v tú noc, na smrť unavení, sme sa začali modliť Pompejskú novénu. Tri ružence po sebe zrazu nebol žiaden problém, i keď sme sa do tej doby ružencu so všelijakými výhovorkami a z pohodlnosti skôr vyhýbali. Ale teraz išlo o záchranu nášho dieťaťa!

V tú istú sobotu som sa začala modliť aj slová novény odovzdanosti podľa dona Dolinda Ruotola: „*Ježišu, celkom sa ti odovzďávam, postaraj sa o všetko! Ježišu, celkom sa ti odovzďávam, postaraj sa o všetko! Ježišu, tu máš Jáchyma, odovzďávam ti ho. Urob s ním, čo sa tebe páči!*“ Toto odovzdanie nášho dieťaťa Bohu upokojilo mňa aj môjho manžela.

Vojta: Napriek tomu bol náš každodenný život neustálou výzvou: práca, dve malé deti doma, mnohé kilometre autom do nemocnice a neskoro večer naspäť. Počas cesty sme sa modlili, jedli a spali na striedačku.

Ruženec nám dával silu, hoci Jáchymov stav bol viac než znepokojujúci. Streptokoky napadli jeho mozog a zdravotné sestry sa obávali, že my sa psychicky zrútime. Ale opak bol pravdou! Určite aj preto, že od prvého dňa stále viac priateľov, známych, mladé rodiny, ba dokonca aj nepraktizujúci ľudia prejavili záujem o naše choré bábätko a prisľúbili nám modlitbu. Niekoľko rodín sa priamo pripojilo k našej Pompejskej novéne. Aj pre Jonáša a Justínku sa každodenný ruženec stal úplne prirodzeným. Ale aj neveriaci príbuzní a ľudia, ktorí sa predtým ešte nikdy nemodlili, sa teraz po prvýkrát modlili za Jáchyma svojim vlastným spôsobom. Dokonca nám ďakovali, že sa za neho môžu modliť, a povedali, že vďaka tomu po prvý raz prežívajú advent duchovnejšie. Všetky tieto modlitby k nám prúdili ako jedna obrovská vlna; aj zo Slovenska a dokonca z Ameriky. Citelne nám to dodávalo fyzickú silu a aj vnútornú posilu a nádej, že všetko zvládneme.

Lucie: Pre nás rodičov to bola celkom nová skúsenosť, že sme uprostred veľkého utrpenia tak silne zažili moc modlitby. Potom to šlo rýchlo. Na siedmy deň prišla prekvapujúca správa. Pri magnetickej rezonancii sa v Jáchymovom mozgu neukázali pôvodne nezvratné poškodenia. Doktor si to nedokázal vysvetliť, a preto naplánovali ďalšiu kontrolnú rezonanciu. Vidieť ho bez hadičiek, ktoré ho doteraz držali pri živote a môcť ho vziať opäť do náručia, to bolo pre mňa ako matku jednoducho úžasné. Ešte v ten istý večer sa v niekoľkých okolitých farnostiach konali adorácie za Jáchymovo uzdravenie. A napriek všetkým predpovediam a obavám začal náš malý už ďalší deň samostatne dýchať!

Vojta: Na štrnásty deň bolo možné preložiť Jáchyma z jednotky intenzívnej starostlivosti do izby, kde Lucie mohla zase byť matkou na plný úväzok; kŕmiť a láskať ho, starať sa o neho, modliť sa za neho. Keďže boli Vianoce, sestry z oddelenia dovolili, aby aj Jonáš a Justínka mohli navštíviť svojho bráčeka. A tak sme takmer po mesiaci mohli byť znova všetci spolu ako rodina. Pri každej návšteve sme sa pomodlili jeden ruženec, aby sme aspoň časť Pompejskej novény prežívali spoločne.

Lucie: A potom sa stalo niečo nepredstaviteľné: Presne na dvadsiaty siedmy deň novény, teda presne posledný deň prosebnej časti, sme dostali povolenie vziať si nášho zdravého syna z nemocnice naspäť domov. A doma sme hneď začali druhú časť – 27 ďakovných dní. Lekári si to nevedeli

vysvetliť: V Jáchymovom malom mozgu, v ktorom už boli viditeľné „diery“, ktoré tu streptokok „vyžral“, nebolo z toho zrazu nič badateľné. Pri kontrolných vyšetreniach mohli doktori len priznať, že pre to nemajú žiadne vysvetlenie. Ale niektorí si nás vzali bokom a osobne nám povedali to, o čom sme my sami boli tak či tak presvedčení: „*Je to zázrak!*“ S Jáchymom sme potom celý rok absolvovali ďalšie vyšetrenia, ale vždy s výsledkom: „*Vývoj dieťaťa zodpovedá jeho veku.*“ Áno, Jáchym je zdravý! Pri poslednom ultrazvuku ho zdravotná sestra vítala so slovami: „*Toto je náš malý zázrak!*“ My však vieme, že Jáchym je náš veľký zázrak, ktorý nám vyprosila Panna Mária. Okrem toho mnohí (aj ja som jednou z nich) v našom okolí objavili cez Pompejskú novému ruženec, a tým získali aj hlbší vzťah k Panne Márii ako k svojej Matke. Zdá sa, že toto je dodatočný „veľký zázrak“ v mnohých srdciach.

Vojta: Medzičasom je z Jáchyma živý chlapček, ktorý už dokáže chodiť, džavotať a spolu s Jonášom a Justínkou nás drží vo forme. Každý deň sme za to vďační. A musím povedať: dnes sa modlíme celkom inak. Môj prvý skutočne vedome pomodlený ruženec bol pred svadbou za moju nevestu Luciu, aby bola raz dobrou matkou našich detí. Teraz sa snažím modliť ruženec spolu s manželkou a deťmi verne každý deň.

Z Kláštora Božieho milosrdenstva by sme o milostivých účinkoch Pompejskej novény mohli rozprávať ešte veľa pekného. Už niekoľko rokov mávame raz do mesiaca stretnutie rodín, spolu sa modlíme ruženec a klaniame sa Pánovi Ježišovi v Oltárnej sviatosti. Avšak až vďaka zázračnému uzdraveniu Jáchyma získali tieto rodiny novú dôveru v skutočnú moc modlitby ruženca. Medzičasom sa niekoľko mladých rodín rozhodlo, že sa budú ruženec modliť každý deň spolu so svojimi deťmi. Aby to zvládli, tak už ráno, napr. cestou do práce a do školy – namiesto počúvania hudby alebo ranných správ – začínajú prvým desiatkom ruženca. Jeden manželský pár sa nám zveril, že svoj spoločný večerný ruženec, ktorý sa často modlia na prechádzke, si už nechcú nechať ujsť, lebo ich ešte hlbšie zjednotil. Od členov viacerých rodín vieme, že sa až dodnes naďalej modlia Pompejskú novému. A keď jednu dokončia, začínajú hneď nasledujúcu za ďalší zo svojich úmyslov.

Jáchym, ktorý bol už núdzovo pokrstený v nemocnici, bol potom 5. mája 2019 v pútnickom Kostole Panny Márie Útechy na Dobrej Vode P. Andrejom slávnostne prijatý do Cirkvi. Pri tejto príležitosti boli na ďakovnej sv. omši prítomní príbuzní, priatelia a rodiny, ktoré sa modlili za jeho uzdravenie. Jáchym v náručí svojej mamy, s otcom a súrodencami – to bol radostný pohľad aj pre starých rodičov, pretože dedko Ludvík bol po ťažkej mozgovej príhode v nemocnici v rovnakom čase ako jeho vnuk, za ktorého obetoval všetko svoje utrpenie.

Nikdy som nebol šťastnejší...

Náš známy kňaz Matthew Habron z Anglicka nám v Kaplnke Matky všetkých národov v Amsterdame porozprával o 21-ročnom študentovi fakulty strojárskych vied, ktorý zomrel 13. januára 2018 na rakovinu kostí. Človek by si možno pomyslel, že mladý Pedro Ballester Arenas mal rovnaký údel ako mnohí iní ľudia.

Sčasti možno, no predsa nie celkom!

Jeho rodičia Pedro a Esperanza Ballester, žijúci v severnej časti Anglicka, sú pôvodom Španieli a patria k členom Opus Dei. Svojich troch synov taktiež vychovávali v duchu tohto Diela. Pedro bol rovnako ako jeho dvaja mladší bratia Carlos a Javier úplne normálnym zdravým chlapcom – bol šikovný, cieľavedomý, srdečný, miloval šport a bol za každý žart. Na druhej strane však už od ranej mladosti nosil v srdci pranie celkom patriť Ježišovi. Keď sa ako 17-ročný rozhodol pre život zasvätený Bohu, prijali to jeho rodičia s rešpektom ako Božiu vôľu. S túžbou uprostred všedného života prinášať ľuďom Krista vstúpil do prelatury Opus Dei ako numerár (člen žijúci v celibáte). O rok neskôr bol tento skvelý študent prijatý na štúdium inžinierstva na fakulte strojárskych vied poprednej Kráľovskej univerzity v Londýne (Imperial College London).

Tu počas štúdia pocítil po prvýkrát bolesti v chrbtici, a keď mu začiatkom roka 2015 na panve diagnostikovali osteosarkóm s početnými roztrúsenými metastázami, Pedro s odovzdanosťou povedal: „Aj krížom nás Boh vyznamenáva.“ Naďalej pokračoval v štúdiu a nestáľoval sa, ani keď od bolesti kríval a pri chôdzi musel používať barly. Pedrovi známi naštartovali modlitbovú kampaň za jeho uzdravenie, zatiaľ čo sa lekári všemožne snažili premôcť nádor, neposledne i pomocou protónovej terapie v nemeckom Heidelbergu. Pedro zveril svoj život úplne do rúk Panny Márie a svojmu podobne chorému spolubratovi Josému Gabrielovi de la Rica napísal:

„Čokoľvek si Boh bude priať ... tu sme, obaja v náručí Panny Márie.“

Keď sa po lekárskej stránke Pedrovi už viacej nedalo pomôcť, želal si, aby ho presťahovali do Greygarth Hall, centra Opus Dei v Manchestri. Táto študentská ubytovňa sa stala na posledné dva roky života novým domovom pacienta, ktorý z každodenného svätého prijímania a pravidelnej spovede čerpal silu k trpezlivému znášaniu svojho utrpenia. Nikdy by si nenechal ujsť ani večernú modlitbu ruženca a „tri Zdravasy“ pred spánkom, no jeho hlavnou modlitbou, zvlášť pri intenzívnych bolestiach, bolo neprestajné obetovanie utrpenia. Bez akejkoľvek zatrpknutosti vravel: „Žijem tak, akoby bol každý deň mojím posledným.“ S týmto vnútorným postojom si Pedro každé ráno hneď po prebudení klakol vedľa postele, pokorne pobožkal zem a modlil sa: „Serviam!“ – „Chcem slúžiť!“ Takýmto prostým, no veľavravným gestom vkladal každý nový deň do Božích rúk a zároveň sa dával do služieb všetkým, ktorí v zástupoch obliehali jeho izbu – či to boli študenti, známi, alebo niekto z rodiny. Dokonca i vo veľkých bolestiach prosil mamu alebo spolubrata: „Nechaj ich vojsť. Nikoho neodmietaj!“ Ľudia cítili, že Pedro má o nich úprimný záujem, berie ich problémy vážne a modlí sa za nich. Zažívali pri ňom jedinečnú atmosféru naplnenú radosťou a modlitbou zároveň. Najradšej sa s nimi rozprával o Bohu a mnohých pobádal k návratu do Cirkvi a k sviatostnému životu. Niektorých naučil modlitbu

ruženca, iných zase podoprel vo viere alebo povzbudil k vernosti ich povolaniu. Niet divu, že kňazi, ktorí Pedra počas jeho smrteľnej choroby pravidelne navštevovali, ho označili za kňazskú dušu; veď z vlastnej skúsenosti veľmi dobre chápal, čo znamená prijímať bolesť a zjednocovať ju s Pánovým utrpením za spásu duší. Jednému z návštevníkov sa zveril: „*Dnes som mal zvlášť ťažký a bolestný deň. No obetoval som ho za rôzne úmysly. Nemáš tiež nejaké, za ktoré by som sa mohol modliť?*“ Aj keď bola Pedrova obetavosť vskutku výnimočná, predsa len niekedy veľmi silno vnímal vlastné hranice. Vysilujúce a neutíchajúce utrpenie ho tiež niekedy značne ubíjalo a aj si poplakal.

No napriek tomu, keď mu pár mesiacov pred jeho smrťou položili otázku: „*Si šťastný?*“ – bez najmenšieho zaváhania odvetil: „*Nikdy som nebol šťastnejší ako teraz.*“ Pedro Ballester zomrel na úsvite dňa zasväteného Panne Márii, v sobotu 13. januára 2018. Okolo krku mal ovinutý svoj škapuliar a naposledy vydýchol s pohľadom upretým na obraz Guadalupskej Panny Márie, kým sa jeho rodičia, súrodenci, niekoľkí študenti a členovia Opus Dei práve modlili slová modlitby Salve Regina (Zdravas', Kráľovná): „...*Orodovnica naša, obráť k nám tie svoje premilosrdné oči.*“

Prinášať všetkým Božiu lásku

Volám sa sr. Marietta Hammerle. Rada by som sa s vami podelila o tri malé príbehy z Veľkej svetovej akcie Matky všetkých národov, ktoré ukazujú, ako zázračne dokáže v dušiach účinkovať Panna Mária. Nepotrebuje k tomu žiadne výrečné či múdre nástroje. Stačí jednoducho robiť iba to, čo nám Matka hovorí.

K keď som pred trinástimi rokmi, pri vstupe do spoločenstva Rodina Panny Márie, opustila moju tirolskú domovinu, bola mi Matka všetkých národov úplne neznáma. Jej obraz ma nijako neoslovil. Keď ale matka Agnes, naša predstavená, robila pre nás v mesiaci máj prednášky o Panne Márii Matke všetkých národov, hneď ma to zapálilo. Najviac ma oslovila myšlienka, že na to, aby Panna Mária uskutočnila svoje veľké plány pokoja pre svet, potrebuje našu malú spoluprácu. Aké fascinujúce! Malí aj veľkí, všetci môžu pomáhať pri tomto diele spásy a pokoja, ktoré spočíva v tom, že budeme rozdávať jej obrázok s modlitbou, aby sme tak Matku priblížili ľuďom.

Tak som zozbierala všetku odvahu, ktorú som mala, a začala priateľsky rozdávať jej obrázok. Musím pritom priznať: aj dnes sa mi ešte môže stať, že váham alebo sa mi to niekedy skrátka nechce urobiť. Keď som sa ale v takých prípadoch premohla, ešte nikdy som to neoľutovala! Pretože môcť urobiť Panne Márii radosť tým, že rozdávam obrázok s jej modlitbou, ma robí tiež šťastnou a okrem toho sa moja láska k nej stáva ešte dôvernejšou. Možno to znie zvláštne, ale často sa mi tak zdá, že Panna Mária nám je za naše nasadenie naozaj vďačná, akoby po každom rozdanom obrázku povedala: „Ďakujem ti, dieťa moje!“ Toto ma, samozrejme, motivuje.

V mojej terajšej misijnej stanici v Innsbrucku mám – ako ešte nikdy predtým – príležitosť rozdať pomerne veľa obrázkov, pretože som pri svojej nákupnej službe často v meste a stretávam sa s rôznymi ľuďmi. Nezriedka sa cez Matku všetkých národov zrodia aj nové priateľstvá, pretože ona nás ako svoje deti chce navzájom zjednotiť. Napríklad vo veľkoobchode Metro som po krátkom rozhovore podarovala obrázok Silvii, predavačke pri pokladni. Pri nasledujúcom nákupe som najprv nevedela, čo sa deje – už zďaleka mi Silvia kývala a hrdo vravela: „Už viem tú modlitbu naspamäť a nechala som si ju zalaminovať, aby sa pri častom používaní nepoškodila. Stojí na mojom nočnom stolíku, a keď sa ma môj muž pýtal, čo to je, tak som mu odpovedala: To som dostala od kamarátky. Je to tak?“ Pritom sa na mňa spýtavo pozerala, na čo som jej hneď s úsmevom prikývla. Odvtedy sa my „dve kamošky“ tešíme na každé nasledujúce stretnutie a pár minút sa pri pokladni vždy rozprávame o viere.

*N*ezabudnuteľným darom bolo pre mňa aj stretnutie s Čaršarom, jedným moslimským učňom, v obchode s nábytkom. Videl, že som sestra, a obslúžil ma ako zákazníka veľmi pozorne a zdvorilo. Nápadné bolo, že vždy, keď jeho kolegyne nakrátko odišli, aby niečo priniesli, nasmeroval náš rozhovor na vieru. Hneď na začiatku povedal: „Už sa teším na Veľkú noc!“ Prestávala som tomu rozumieť, veď bol predsa moslim. Preto som mu odpovedala: „Tešíš sa, lebo budeš mať voľno, že?“ – „Nie,“ odpovedal, „teším sa, lebo je to taký pekný sviatok!“ Zjavne, aj keď opatrne, sa snažil priviesť náš rozhovor na Ježiša. Ale len čo sa priblížila jedna z jeho kolegyň do vzdialenosti,

z ktorej by nás mohla počuť, stíchol. Na konci nákupu som jemu a aj jeho kolegyniam z vďaky, že mi poradili, podarovala obrázok. Čaršar mi zanesol tovar k pokladni, a pretože nás nik nemohol počuť, využil ešte raz príležitosť: „*Hneď som videl, že ste veriaca.*“ – „*Aj ty si veriaci?*“ spýtala som sa, na čo hneď so žiariacou tvárou odpovedal: „*Áno, moji rodičia sú moslimovia, ale...*“ – pritom sa opatrne obzrel – „*ja som našiel cestu k Ježišovi! Preto Vás prosím o modlitbu, pretože som v boji medzi Ježišom a ... veď rozumiete?!*“ So slzami v očiach a rukou na srdci pokračoval: „*Preto Vám tak veľmi ďakujem za obrázok, ktorý ste mi dali. Znamená to pre mňa oveľa viac, ako keby ste mi dali do ruky 100 eur! Skutočne!*“ Dojatá tým, že som takéto niečo mohla osobne zažiť, som tomuto mladému moslimovi na druhý deň priniesla cédečko s korunkou Božieho milosrdenstva a úryvkami z posolstva Pána Ježiša svätej Faustíny, aby mohol Čaršar lepšie spoznať milosrdného Ježiša. S vďakou všetko prijal a prezradil mi, že sa mu často s Ježišom sníva a že je rozhodnutý nechať sa pokrstiť a prijať meno Izaiáš. Len ešte nevie, aká cirkev je tá správna: ortodoxná, katolícka alebo evanjelická. Najviac ho to ale ťahá do Katolíckej cirkvi kvôli Eucharistii a pápežovi. Toto druhé stretnutie malo byť aj naším posledným. Odvtedy Čaršar akoby bez stopy z obchodu zmizol. Matka všetkých národov si ho ešte „ulovila“ v poslednom okamihu.

Často sa modlím za tohto moslimského chlapca a som si istá, že Matka privedie svoje dieťa do pravého stáda jej Syna Ježiša, veď v Amsterdame je ako dobrá pastierka obklopená svojimi ovečkami.

Jednou z najkrajších vecí na svetovej akcii je pre mňa to, že mi Panna Mária svojim geniálnym plánom umožňuje stretnúť sa s jednotlivými dušami celkom osobne a priniesť im lásku Matky, ktorá každé svoje dieťa jedinečne miluje. Toto som zakúsila pred pár rokmi celkom nápadným spôsobom. A pretože to bolo také nezabudnuteľné stretnutie, dodnes mi zostalo v pamäti.

Stalo sa to vo vlaku na trase z Viedne do Innsbrucku, keď v Salzburgu pristúpilo veľa mladých. Bola medzi nimi jedna dievčina, ktorá hneď upútala moju pozornosť, pretože sedela celkom opustene v chodbičke na svojom kufri. Zakývala som jej a pozvala som ju: „*Tu pri mne by bolo ešte jedno voľné miesto pre teba.*“ Keď si sadla vedľa mňa, uvidela som na jej predlaktiach hlboké rezné rany. Svoje ohromenie som skrývala najlepšie, ako som vedela, a mojou jedinou myšlienkou bolo: K tomuto dievčaťu musím byť teraz zvlášť milá.

Vždy, keď sa naše pohľady stretli, som sa na ňu usmiala a ona môj úsmev opätovala. Netrvalo dlho a Vanessa, tak sa volala, sa rozrozprávala. Zverila mi niektoré dramatické udalosti zo svojho života. Hoci toto 13-ročné dievča, ktoré som odhadovala na 17 rokov, chodí za svojou matkou len dvakrát do mesiaca cez víkend – bola práve na ceste za ňou – jej matka si väčšinou presne počas toho víkendu nenájde čas pre svoju dcéru. Bolo vidieť, že Vanessu táto myšlienka, že ju jej vlastná matka nemiluje a odmieta, hlboko zraňuje. Ako som hľadela do jej pekných hlbokých očí, ktoré prezrádzali utrpenie, napadlo mi: Obrázok Matky všetkých národov! Áno to je teraz to pravé! Rýchlo som ho vytiahla, ukázala Vanesse a povedala som jej: „*Vieš, kto to je?*“ – „*Nie,*“ odvetila. Vysvitlo, že nie je pokrstená a Pannu Máriu vôbec nepoznala, a čo je ešte neuveriteľnejšie, ešte nikdy nepočula ani o Ježišovi. To som si uvedomila v okamihu, keď som jej rozprávala o Ježišovi a ona sa spýtala: „*On ešte žije?*“ Tak som sa jej s obrázkom v ruke snažila vysvetliť: „*Toto je Mária, Matka Božia. Je aj tvojou mamou. A má ťa tak veľmi rada, že na teba ustavične hľadá plnú lásky. Inak ani nemôže. Miluje ťa takú, aká si, a stále na teba pozerá, akoby si bola jediná na svete.*“ Na pár sekúnd bola Vanessa ako skamenená, takže som si nebola istá, či mojim slovám vôbec rozumela, až sa ma zrazu potichu spýtala: „*Naozaj?*“ – „*Áno, naozaj!*“ uistila som ju.

Tu sa Vanessa zahľadela na obrázok a s očami plnými slz sotva počuteľne povedala: „*To mi ešte nikto nikdy nepovedal!*“ Tento moment bol taký mimoriadny, že sa dalo milosti takmer dotknúť. Aj ja som musela zadržať slzy, pretože niekto tu práve zakúsil, že Mária je jeho osobnou Matkou. A pocítil to možno ešte intenzívnejšie, ako som si to uvedomovala. Vanessa prijala obrázok, áno, zobrala si

k sebe svoju Matku, s ktorou sa v ten deň stretla po prvýkrát. A ja som si istá: Panna Mária dokáže dať svojmu zranenému dieťaťu presne takú materinskú lásku, po ktorej Vanessa už dlho túži, ale ktorú ešte nikdy nedostala.

*M*ilí čitatelia, dovoľte mi ešte na záver posmeliť vás v tomto čase skúšok, aby ste sa často a vrúcne modlili modlitbu Matky všetkých národov – a to ešte s väčšou dôverou ako doteraz. Bolo by pekné, keby ste ju cez Skype, WhatsApp, Viber, e-mailom alebo osobne podarovali aj iným ako útechu, „*aby sme boli uchránení od skazy, nešťastia a vojny.*“

Sme radi, že vám aj touto cestou môžeme poskytnúť kontaktnú adresu, na ktorej sa dajú objednať obrázky s modlitbou Matky všetkých národov, ako aj ďalší informačný materiál. Na webovej stránke www.mvn.sk si zase môžete prečítať pekné svedectvá a získať dôležité informácie k tejto téme.

Našiel Matku

Americkí manželia Danelle a Richard Borgman pôsobili dlhé roky ako presvedčení protestantskí misionári v Afrike. Pre nich existoval jedine Ježiš a Biblia, nad Máriou sa nikdy nezamýšľali a nezaoberali sa ňou. Dlhý proces úprimného hľadania a vnútorného uzdravovania ich však pripravil na prijatie veľkého daru.

*R*ozpráva o tom samotný Richard: „Nemal som ľahký štart do života, pretože som nikdy nepoznal môjho otca ani moju matku. Prišiel som na svet v roku 1947 v Denveri, v hlavnom meste štátu Colorado. Narodil som sa s ťažkou chorobou, istou formou malomocenstva, a tak ma moja mama odvrhla a nechala v nemocnici, aby som tam zomrel. Keď som mal desať dní, zavítala do nemocnice jedna žena, ktorá si chcela adoptovať dieťa. Poobzerala si mnohé deti na oddelení, no napokon zastala pri mne, malom a chorom, ktorý som ležal v strede miestnosti a povedala: *„To je to bábätko, ktoré pre mňa určil Boh!*“ Lekár sa jej to snažil vyhovoriť, no ona trvala na svojom, hoci jej bolo jasné, že ma bude čakať v živote veľa problémov.

Odmalička som býval veľmi zlostný. Kde-tu som niečo „potiahol“ a len čo som trochu podrástol, kradol som autá, dokonca sa mi podarilo ukradnúť aj jeden buldozér. Zdržiaval som sa v gangoch a mnohokrát som mal do činenia s políciou. Aj som si prial byť milým človekom, no bola vo mne akási zlosť, ktorú som si potreboval vyliat' na iných, pomstiť sa ľuďom, hoci som nevedel, odkiaľ sa vo mne taká zloba brala. Áno, už od narodenia som akoby niečo hľadal, no nevedel som čo. Moji adoptívni rodičia boli protestantmi a brávali ma so sebou do kostola. Preto mi bolo jasné, že nejaký Boh je, ale v skutočnosti som ho nepoznal.“

*K*dekoľvek sa Richard snažil naplniť svoju hlbokú duševnú prázdnotu, či v budhizme alebo v športe, nedarilo sa mu to. Ako mladý študent medicíny sa spoznal s Danelle a vzali sa. Po skončení školy, iba 25-ročný, začal vyučovať anatómiu a neurológiu na Coloradskej štátnej univerzite. Hoci bol mladý docent v zamestnaní úspešný, k svojej manželke sa správal hrubo a sarkasticky. Napriek tomu, že ju úprimne miloval, nevedel, ako má ovládnuť túto svoju podivnú zatrpknutosť. Zašlo to až tak ďaleko, že sa s ním Danelle chcela po piatich rokoch manželstva rozviesť: „*V tebe voláčo je. Ty ku mne jednoducho nedokážeš byť dobrý!*“ Počas tejto ich rodinnej krízy sa jedného večera roku 1972 stalo, že Danelle, ktorá bola taktiež protestantkou, vo svojej duchovnej núdzi prijala pozvanie na modlitbové stretnutie neoproteštantských kresťanov. Išla tam i napriek tomu, že mala zápal priedušiek a úplne cudzie jej bolo aj charizmatické oduševnenie za Ježiša. Po návrate domov bola však nielen vyliečená z bronchitídy, ale dokonca aj zo svojej slabozrakosti. A jej manžel potvrdil: „*Na druhý deň bola celkom novým človekom. Pozrel som jej do očí a preľakol som sa, lebo som v nich uzrel Ježiša, jeho pokoj, jeho lásku a neodolateľnú radosť. To ma k nemu priťahovalo.*“

Tak zažil aj Richard ozajstné obrátenie. Začal nielen čítať, ale doslova „hltat“ Bibliu a učil sa naspamäť siahodlhé pasáže. Časom sa z neho stal neúnavný pouličný apoštol, ktorý rozprával ľuďom o Ježišovi, a spolu so svojou manželkou sa stal členom charizmatického protestantského spoločenstva. Týmto sa však pre Richarda začala len ďalšia etapa hľadania. „*Hneď od začiatku som v srdci cítil, že tu čosi chýba... Akoby to ešte nebolo všetko. Ale naši priatelia nás presviedčali: ‚Nie, nič viac už neexistuje. Máš Ježiša, máš Bibliu, čo viac by si chcel?!‘*“

Manželia nasledovali Pána s obdivuhodnou úprimnosťou: „*Pane, čokoľvek od nás chceš, my chceme poslúchnuť.*“ Tak to bolo, aj keď obaja v modlitbe spoznali, že Boh ich chce mať ako misionárov v Afrike. Richard sa stal pastorom a vo februári 1976 sa spolu s Danelle a svojimi tromi deťmi presťahovali do afrického štátu Pobrežie Slonoviny, aby vo vtedajšom hlavnom meste Abidjan pôsobili medzi ostrčenými bedármi v slumoch na pokraji mesta. Po určitej dobe sa jeho služba rozrástla, začal navštevovať aj väzenie, v ktorom už pôsobil jeden katolícky kňaz. Ten sa ujal manželského páru a obom pomáhal na tomto, pre nich zatiaľ neznámom poli medzi väzňami a chudobnými.

Presvedčivý príklad a život tohto kňaza, Božia milosť a intenzívne štúdium Biblie priviedli Richarda k úplne novému chápaniu činorodej a dobročinnnej lásky k blížnemu. Krok za krokom sa zoznamoval s katolíckym chápaním moci utrpenia, ktorá je ukrytá v jeho prijatí a obetovaní v láske. Zároveň sa dopracoval k presvedčeniu, že Ježiš je skutočne prítomný v Eucharistii. Keď sa Borgmanovci v roku 1993 po sedemnástich misijných rokoch vrátili späť do USA, boli ich srdcia značne zmenené. Počas niekoľkých nasledujúcich rokov cestoval Richard ešte párkrát do Abidjanu, aby vyučoval budúcich pastorov v škole, ktorú sám založil.

Podobne to bolo aj v decembri roku 1997. Richard bol opäť bezradný a vo svojich pochybnostiach a bezmocnosti sa začal modliť. Napriek tomu, že sa mu medzitým vcelku darilo byť milým a súcitným k cudzím ľuďom, no tým, ktorí žili v jeho bezprostrednej blízkosti a ktorých najviac miloval, dal veľmi rýchlo pocítiť svoju nevysvetliteľnú hrubosť a zatrpknutosť. Pastor sa úpenlivo modlil: „*Pane, ukáž mi, prosím, čím to je!*“ V tom momente sa mu dostalo vnútorného poznania, akoby videnia. Zdalo sa mu, že je prítomný na Kalvárii. „*Nebolo to, ako keby mi pred očami len bežal film, ale bol som naozaj tam! Ťažko povedať, či to trvalo tri sekundy, alebo tri hodiny. Nachádzal som sa na mieste jedného z lotrov na kríži, hneď vedľa Ježiša počas jeho umierania. Otočil som sa k nemu a vtom som ho uvidel: Na hlave mal trňovú korunu, jej trne mu tak dorážali čelo, že krv mu stekala po tvári a mal ňou zlepenú celú bradu.*“

Jeho telo bolo samá rana a krv. Dovtedy som sa nikdy nezamýšľal nad ukrižovaným Kristom; ako protestant som bol totiž zvyknutý hovoriť o ňom len ako o Zmŕtvychvstalom. Vtom na mňa Ježiš

uprel svoj zrak a v hĺbke srdca som začul jeho slová: *„Richard, tvoj problém je ten, že nenávidíš svoju matku, ktorá ťa priviedla na svet a potom ťa opustila.“* Trafil presne do čierneho! Od môjho narodenia, teda už skoro 51 rokov, som svoju mamu podvedome nenávidel a akýsi vnútorný hlas mi neustále našepkával: *„Drž si ľudí pekne krásne od tela a nepripúšťaj si ich k srdcu. Aj tak ťa všetci skôr či neskôr zavrhnú!“* Tu sa mi Pán znovu prihovril a počul som, ako mi povedal: *„A nenávidíš svoju matku, Máriu.“* Ale s Máriou som sa nikdy ani len nezapodieval, keďže z matiek som mal strach – teda aj z nej! No teraz som bol konečne pripravený na prijatie vnútorného poznania, že premena tejto rany trpkosti na ranu milosrdenstva sa udeje len cez Ukrižovaného a Máriu. Plakal som a prosil: *„Pane, prosím, vezmi odo mňa túto ranu. Odpusť mi všetky tie celé dlhé roky zatvrdnutého srdca!“*

V tej chvíli som pocítil, ako mi boli z duše vytrhnuté a odstránené hlboké korene, a ja som prvý raz v živote bol schopný darovať lásku tým, ktorých som miloval najviac – mojej manželke, mojím deťom a blízkym spolupracovníkom.

A znova som v srdci zachytil Ježišove slová: *„Hľa, tvoja Matka! Aj tebe dávam za matku Máriu, svoju matku.“* Teraz som Márii povedal svoje áno a ona dala svoje áno mne; okamžite som sa do nej zalúbil a súčasne som si zamiloval aj Katolícku cirkev. Mňa samého tento zážitok zaskočil, keďže moje evanjelikálne zmýšľanie bolo ešte stále extrémne antikatólicke. Odrazu som však stratil akékoľvek výhrady a otázky voči Katolíckej cirkvi a jednoducho som na nej začal všetko milovať. Udivene som sa Pána spýtal, ako je to vôbec možné, a dostal som odpoveď: *„Pretože teraz poznáš svoju matku a ona je Matkou Cirkvi.“* Spoznal som, že môjmu dlhému hľadaniu konečne nastal koniec. Našiel som domov! Už som nebol sirotou, mal som Matku, ktorá ma nikdy neopustí.

Danelle som sa o tom všetkom zatiaľ ani jediným slovíčkom nezmienil. Vedel som, že je nutné, aby aj v nej vykonal Pán nejaký zázrak. Pár týždňov nato, začiatkom roka 1998, sme sa zdržiavali u priateľov v Paríži. Bol u nich aj jeden katolícky kňaz, ktorý sa nás opýtal, či by sa za nás ako za manželský pár mohol pomodliť. Danelle o tom hovorí: „Keď sa kňaz pomodlil, veľmi opatrne sa spýtal: *„Súhlasili by ste, aby som poprosil Pannu Máriu, nech vstúpi do vášho života a uteší vás?“* Obaja sme súhlasili, hoci ja som od tejto modlitby prakticky nič neočakávala. Keď sa však modlil: *„Panna Mária, príd. Matka, vstúp do ich života!“* oboch nás obklopila nádherná prítomnosť tej najláskavejšej Matky. Prítomnosť Ježiša a Ducha Svätého sme už poznali, no táto bola celkom iná. Odvtedy Panna Mária uzdravila mnoho vecí v mojom živote. Napriek tomu som sa zhrozila, keď mi jedného dňa Richard oznámil: *„Chcem sa stať katolíkom.“* Ved' celý náš život, naše okolie, ľudia, ktorí finančne podporovali našu misioniu, to všetko bolo protestantské! Po niekoľkých týždňoch som si však tiež uvedomila: bez Márie a bez Eucharistie si svoj život už neviem predstaviť.“

*P*o svojej konverzii zostali „noví“ katolíci Borgmanovci ešte pár rokov vo Francúzsku, kde ako misionári pôsobili v úzkej spolupráci s istým biskupom. Po návrate do USA v roku 2003 založili v Atlante Centrum novej evanjelizácie Jána Pavla II. a odvtedy cestujú do mnohých kútov sveta, aby ľuďom priniesli posolstvo Božieho milosrdenstva a nežnú dobrotu Panny Márie. Obaja s presvedčením tvrdia: *„Odvážiť sa vo viere prestúpiť do Katolíckej cirkvi nás čosi stálo. No jedna kvapka toho, čo sme získali, je cennejšia než všetko to, čo sme opustili.“*

P. Scott Borgman, mladší syn Richarda a Danelle pracoval v čase konverzie svojich rodičov ešte v Hollywoode vo filmovej brandži. Cez Sväté písmo a sv. omšu našiel aj on cestu ku katolíckej viere a v roku 2010 bol vysvätený za kňaza.